

TIEN

*Naar de Rode Duijvels? Neen, naar
Anderlecht!*

Toen werd het 2002.

In het begin van het jaar werd voor het eerst met eurobiljetten betaald, op 1 januari uit de muur gehaald, de Belgische frank had definitief afgedaan, Las Ketchup zong ‘The Ketchup Song’ – ‘*Aserejé, ja deje tejebe tude jebere. Sebiunouba majabi an de bugui an de buididipi*’, een zot, zomers lied dat de hele herfst, twaalf weken lang, tot eind november op nummer 1 stond in de hitlijsten, Racing Genk werd kampioen in het voetbal, Moeskroen werd zesde, we speelden de finale van de Beker van België, Jonathan Blondel scoorde voor Excelsior, maar Andrés Mendoza deed dat ook drie keer voor Club Brugge, we wonnen de beker niet.

Ik trok in juni met voorzitter Detremmerie naar Japan, de Rode Duivels speelden er op het WK. We hadden het plan opgevat om samen twee matches van de Belgen te bekijken. Voor de eerste wedstrijd – het werd uiteindelijk 2-2 tegen het gastland – waren de reporters van de kranten al naar me toegekomen: ‘Of het waar was’, vroegen ze me. ‘Klopt het wat we gehoord hebben?’ Het gerucht was me vooruitgesneld: ik had inderdaad een eerste, oriënterend gesprek gehad met Michel Sablon. Ik kende Michel al lang, hij liep al

jaren mee in de voetbalwereld. In 1986 was hij in Mexico de assistent-coach van Guy Thys. Nu had ik met hem gepraat in zijn functie als technisch directeur bij de KBVB, de Belgische Voetbalbond. Hij vertelde me dat de Bond aan mij dacht als opvolger van Robert Waseige. Waseige was nu met de Rode Duivels in Japan, na het WK zou ik aan de slag kunnen als bondscoach, was de teneur. Ik had hem gezegd dat ik daar voor open stond, maar dat ik ruim de tijd nodig had om er diep over na te denken. Zo hadden Michel en ik afscheid genomen.

‘Klopt het dat je de nieuwe bondscoach wordt?’, vroegen de journalisten dus, in de wandelgangen van het stadion in Saitama. Detremmerie versnelde zijn pas, ik kon hem niet volgen, ik raakte niet meer bij hem op de tribunes. Voor hem leek het duidelijk: hij was me kwijt, hij had de vragen van de journalisten gehoord. Ik had intussen wel al nagedacht over mijn bijeenkomst met Michel Sablon. Ik had ingezien dat ik nog niet stond te springen om coach te worden van de nationale ploeg. De Rode Duivels, dat betekende toen ‘maar’ vier matches op een jaar. Ik zou de geur van het veld, van de kleedkamer, van de dagelijkse trainingen, het toewerken naar de match van het volgende weekend te veel missen, vond ik.

Jean-Pierre Detremmerie was na de match van de Rode Duivels verongelijkt naar zijn kamer vertrokken. Een uur later was hij dan toch bereid om naar mij te luisteren. Ik vertelde hem wat ik voor mezelf het beste vond: ‘Ik ga het niet doen, ik word geen coach van de Rode Duivels.’ Ik zag het gezicht van Detremmerie opklaren, het straalde van blijdschap.

Ik zag het zitten om bij te tekenen bij Moeskroen. Het contract voor nog vijf jaar lag klaar, ik denk – achteraf gezien – dat ik diep vanbinnen nog altijd bleef geloven in het project op langere termijn, wie weet het voorzitterschap van de club. Maar ik wilde wel een clause in mijn contract laten opnemen, vertelde ik aan Detremmerie. De gesprekken met Michel Sablon hadden me immers toch ook wel aan het denken gezet. Ik wilde in mijn contract laten opnemen dat Moeskroen me moest laten gaan als de nationale ploeg of Anderlecht zich voor mij zouden melden. Die belofte kon hij wel doen, zei Detremmerie. Die clause zou in orde komen.

Ik werd dus niet de nieuwe coach van de Rode Duivels (nu, zoveel jaren later, denk ik dat ik het tóch had moeten doen, het had mooi gestaan op mijn palmares). Aimé Anthuenis werd de bondscoach die overkwam van Anderlecht. En dat betekende dus dat paars-wit op zoek moest naar een nieuwe man. Michel Verschueren, de manager van Anderlecht, was direct in gang geschoten, het moest snel gaan, de trainingen voor het nieuwe seizoen zouden twee dagen later beginnen. Hij belde me met de vraag die ik verwacht had: of ik de trainer wou worden van Anderlecht. Ik vond dat ik mocht onderhandelen, er stond tenslotte een clause in mijn nieuw te tekenen overeenkomst met Moeskroen, ik had die vrijheid (dacht ik).

Ik bereikte een akkoord met Michel Verschueren. Ik reed naar Moeskroen, om kwart over acht was ik op mijn bureau, ik dronk een koffie en wachtte op Detremmerie. Ik wilde hem het nieuws persoonlijk meedelen. Hij ontlofte toen

ik hem vertelde dat ik de trainer van Anderlecht werd. Hij draaide zijn rug naar mij toe, ik kon alleen maar vertrekken. Ik besloot hem later op de dag te bellen.

‘Ik kan Anderlecht toch niet laten weten dat ik bij Moeskroen blijf’, zei ik.

Anderlecht was tenslotte toch ook een beetje thuishkomen, ik was er dertien jaar speler geweest.

‘Ik kan weg’, voegde ik eraan toe.

Waarom toonde Jean-Pierre Detremmerie zoveel woede?

Waarom voelde hij zich zo verongelukkig?

Waarom meende hij dat hij zo in zijn recht stond?

Gewoon: omdat ik wegging.

Boem! Baf! Weg!: dat kon hij niet verkroppen.

‘Bedankt voor de samenwerking’, zei hij ten slotte.

En hij legde de telefoon neer.

Michel Verschueren vertelde me achteraf dat Anderlecht een bedrag had moeten betalen aan Moeskroen om me als trainer te krijgen. Ik begreep wat er aan de hand was, de schellen vielen me van de ogen: de clause die Detremmerie me beloofd had, was dode letter gebleven. De clause was er niet.

Twee jaar heeft het geduurd voor Jean-Pierre Detremmerie en ik mekaar weer spraken. Het water bleef veel te diep. Tijdens een feestelijke happening rond het tienjarige verblijf van Moeskroen in de eerste voetbalklasse hebben we de dingen als grote mensen uitgesproken. Een levenslange vete hoefde

voor geen van ons tweeën. ‘Ik ben zelden zo ontgoocheld geweest’, zei Detremmerie toen. ‘Ik had net hetzelfde gevoel’, zei ik. We hebben er daarna nooit meer over gepraat.

In februari 2016 kreeg ik het nieuws dat Jean-Pierre Detremmerie overleden was, hij werd 75 jaar. Hij had zich van het leven beroofd. Ik begreep zijn dood niet, het was iemand van wie ik zoiets niet verwacht had. Hij moet erg afgezien hebben van wat hij meemaakte: beschuldigingen over fraude, het faillissement van de club, de wederopbouw, zijn einde als politicus. Dat zal hem waarschijnlijk allemaal te veel geworden zijn. Ik kon er niet bij zijn op de begrafenis, ik was op dat moment in Kameroen.

Trainer worden bij Anderlecht was een heel ander gegeven. Dit was werken bij de topclub bij uitstek.

Ik kende de club natuurlijk van binnen en van buiten, ik was er tenslotte dertien jaar speler geweest. Ik wist dat er vanaf de eerste dag druk op de ketel zat, vanaf de eerste dag werden resultaten verwacht. Anderlecht gaat elk jaar voor de titel, en Anderlecht legt zich die druk zélf op, van binnen-uit. Maar er is meer dan dat: geen enkele club in België is zo onderhevig aan druk van buitenaf. Laat ik het zo stellen: wat in het Astridpark, het Constant Vanden Stockstadion, in de kleedkamers gebeurt, wordt met een loep bekeken, gefileerd, besproken en becommentarieerd. Dit gebeurt in de Vlaamse én de Waals pers, wat het allemaal nog meer bijzonder maakt. Het is van alle tijden, ik vond dit stukje in de krant van 14 augustus 2017, toen de nieuwe competitie drie weken ver was. Anderlecht had nog maar één keer gewonnen

en had – vooral – al twee keer verloren: ‘Wat paars-wit met de bal doet, is vooralsnog onbeholpen. Eén goal in drie wedstrijden is veel te weinig’, schreef de journalist. ‘Iedereen viel over elkaar. Dat krijg je nu eenmaal met een nederlaag van RSC Anderlecht, zelfs op speeldag 3. Zo was bij onze Franstalige collega’s de rechterflank kop van Jut. Nochtans, het is dezelfde rechterflank van de kampioenenploeg. Nog een veelgehoorde uitleg: Teodorczyk is uit vorm. Dat kan kloppen, maar hoe vaak wordt de Poolse topschutter écht in stelling gebracht? Zou hij ‘in vorm’ zoveel meer potten breken? Zullen we dan ook maar eens een visje uitgooien? Wat doet Anderlecht in balbezit?’

Het werd een lastige start, in 2002.

Ik had miserie tot Nieuwjaar, we stonden pas vierde in de competitie op meer dan tien punten van Club Brugge en achter Sporting Lokeren en Sint-Truiden. Opvallend: in Europa deden we het wel behoorlijk goed. Anderlecht schakelde Stabæk (uit Noorwegen), Midtjylland (uit Denemarken) en de Girondins de Bordeaux uit. In de achtste finales gingen we eruit tegen Panathinaikos (uit Griekenland). Dat parcours bood eigenlijk wel perspectief. Hier kon ik op bouwen.

Maar op 19 januari 2003 verloren we thuis met 0-2 van Westerlo, op 23 februari verloren we met 1-0 op Excelsior Moeskroen. Dit kon zo niet meer verder. Op weg terug naar het stadion, na de match in Moeskroen, liet ik een uur lang de film van de voorbije maanden aan mij passeren. Voor mijn ogen zag ik de gebeurtenissen zich opnieuw ontrollen. Ik besliste, daar ergens op de autosnelweg naar Brussel, dat ik

met de grove borstel door de selectie moest. Lukt het niet, dan lukt het niet, dacht ik. Maar ik had dan wel in ieder geval mijn nek uitgestoken, mijn verantwoordelijkheid genomen. Ik had in de kern af te rekenen met een aantal spelers voor wie voetbal bijzaak geworden was, hun houdbaarheidsdatum was verstreken, die moest ik kwijt: ik zette Bertrand Crasson en Gilles De Bilde uit de ploeg, zeer tot ongenoegen van de pers. Ik bracht Nenad Jestrović, die lang geblesseerd was, opnieuw in de ploeg. Ik moest nu afwachten hoe het zou gaan lopen.

Het liep perfect.

Anderlecht werd in het seizoen 2002-2003 nog tweede, na een onbereikbaar Club Brugge.

Ik had de ploeg op de rails gekregen, we speelden de Champions League, daar hadden we ons als tweede in de Belgische competitie voor kunnen plaatsen. In de eerste kwalificatiematch van die Champions League, al eind juli 2003, liet ik een jonge speler debuten (het werd die dag 0-0 tegen Rapid Boekarest). De beste spelers van zestien, zeventien, achttien jaar speelden bij Anderlecht toen in het reservenelftal. Mijn assistent, Franky Vercauteren, ontfermde zich ook over die jonge gasten.

‘Ik heb er daar ene’, zei Franky me op een dag.

‘D’r moet nog wat aan geschaafd worden’, voegde hij eraan toe.

‘Maar ’t is er ene om in ’t oog te houden.’

Ik besepte al snel dat die jongen moest proeven van de trainingen van het eerste elftal.

Want Vincent Kompany wás goed, natuurlijk. Vincent h d het, hij combineerde als jongen van zestien enkele dagen in de week school en trainingen met de grote jongens. Hij straalde ambitie uit en wou de juiste stappen zetten. De vader van Vincent wilde al direct een afspraak met mij: hij wist dat zijn zoon soms nonchalant was, het mocht er voor vader Pierre best streng aan toe gaan, het mocht allemaal gestructureerd en punctueel zijn. Dat zou Vincent deugd doen.

U weet hoe ver Vincent Kompany het geschopt heeft.

Er was nog een andere jongen.

Soms kwam hij te laat op de training, soms kwam hij gewoon niet opdagen.

Hij was los, speels, een jongen van de straat, vrij opgevoed. God schiep de dag, de jongen zag wel wat er zou van komen. Hij maakte zich nergens zorgen over, samen met zijn maten uit de wijk stapte hij door het onbekommerde leven. ‘Heb je ’t nu eindelijk begrepen?’, vroeg ik hem toen ik hem later weer eens tegen het lijf liep bij de uitreiking van de Gouden Schoen. Hij had het begrepen, zei hij. Hij zou er nog wat van maken, hij zou meegaan naar het wereldkampioenschap in Brazilië, in 2014. Bondscoach Marc Wilmots geloofde (weer) in hem. Hij w s tenslotte ook een groot talent, anders debuteer je niet op je zestiende, op 13 maart 2004, in het eerste elftal van Anderlecht, enkele maanden na je maatje Kompany. Anders debuteer je niet als zestienvjarige in de nationale ploeg, na pas vijf matches op het hoogste niveau. Maar de jongen bl ef te speels, te wispelturig, te onprofessioneel.

U weet hoe het met Anthony Vanden Borre gelopen is.

Hoe dan ook: in het seizoen 2003-2004 debuteerden de twee tieners onder mijn hoede in het eerste elftal van Anderlecht. Ook Olivier Deschacht, twintig jaar, werd stilaan een vaste waarde. Vaak hoorde ik over mezelf vertellen dat ik geen jongeren in de ploeg bracht. Wat in 2003 gebeurde, duidt op het tegendeel. In 2005 werden Sébastien Pocognoli en Steven Defour vaste waarde bij Racing Genk, het waren twee jonge gasten. Ik moet het hier weer over perceptie hebben: kenners kijken vaak met oogklappen op.

In de terugwedstrijd tegen Rapid Boekarest moesten we ons plaatsen voor de laatste voorronde van de Champions League. We wonnen met 3-2, het lukte dus. Nadien wonnen we ook tegen Wisła Kraków. Een gebeurtenis tijdens de rust van de wedstrijd tegen Boekarest had me intussen evenwel op mijn qui-vive gebracht. Er was toen iets voorgevallen dat me – zonder dat ik het eigenlijk wist – erop wees dat elk resultaat van Anderlecht en zijn trainer onder een vergrootglas lag. En dat ik op mijn hoede moest zijn.

‘Je weet toch dat jouw C4 klaarlag?’, vroeg een vriend me na de match tegen Boekarest.

Ik wist nergens van.

‘Ze hadden dat tijdens de rust beslist’, zei hij.

Goed: het w s slecht, in die match, tot aan de rust. We stonden 0-2 achter, maar ik had ingegrepen, ik had P r Zetterberg in de ploeg gebracht en we hadden gewonnen met 3-2, we konden verder Europa in. ‘Maar,’ zei mijn vriend,

‘op de receptie heb ik Philippe Collin horen vertellen “dat de C4 klaarlag”.’

Ik was daar razend over. En dat vertelde ik ook aan manager Herman Van Holsbeeck. Als de club me wilde ontslaan, zei ik hem, dan konden ze dat gerust doen – dat was hun goed recht. ‘Maar vertel het me *face à face*’, zei ik. ‘Doe dat niet achter mijn rug, op een receptie.’ Ik bleef bij Anderlecht, we plaatsten ons voor de Champions League, wonnen tegen Celtic en Olympique Lyon en speelden gelijk tegen Bayern München, we haalden zeven punten.

In de lente van 2004 hadden we dertien punten voor-
sprong op Club Brugge, in april was Anderlecht al kampioen. Aruna Dindane werd Profvoetballer van het Jaar en kreeg de Gouden Schoen, Vincent Kompany werd de Jonge Profvoetballer van het Jaar, en kreeg de Ebbenhouten Schoen, als beste speler in België met Afrikaanse roots.

Ik werd Trainer van het Jaar.

Dan kwam het derde jaar.

Anderlecht kreeg in de laatste voorronde van de Champions League af te rekenen met het sterke Benfica. Maar we haalden het, we plaatsten ons voor de groepsfase tegen Valencia, Inter Milaan en Werder Bremen. Het werd een drama tegen drie uitermate sterke ploegen, we verloren alle wedstrijden en gingen er roemloos uit met nul punten.

En dan was het zover.

Het spel zat op de wagen.

Pär Zetterberg was in de nadagen van zijn carrière terechtgekomen, ik hield hem op de bank, ik kon hem geen vaste stek in het elftal meer garanderen, hij was vaak geblesseerd. Pär klaagde op zijn beurt over een gebrek aan kansen, hij wist dat hij zich dat – als *chouchou* van voorzitter Roger Vanden Stock – kon permitteren. Nenad Jestrović was met zijn cinema begonnen, hij speelde voor de galerie en voor de pers, zijn machogedrag haalde het op de rede, op het gezond verstand. Ik had Jestrović weggehaald bij Metz, toen ik trainer van Moeskroen was. De Franse club was hem komen aanbieden: hij was daar op een dood spoor geraakt, ze waren er zijn capriolen zo beu als koude pap. Ik trok hem, door hem speelkansen en vertrouwen te geven, in Henegouwen uit het moeras. Hij was nederig, bij Moeskroen, hij wist dat hij zijn laatste kans moest grijpen. Jestrović was een fantastische speler. De entourage bij Moeskroen begreep niet waarom hij dáár speelde: ‘Dat kan toch niet, die is te goed voor ons. Wat is daarmee aan de hand?’, zeiden ze. ‘Die zal hier nooit blijven.’

Eén wedstrijd voor het einde van de competitie blesseerde Jestrović zich. Maar zijn schitterende manier van spelen was voldoende om Anderlecht te overtuigen: na zijn eerste jaar kon hij naar paars-wit, Detremmerie verkocht hem in 2001 voor 110 miljoen Belgische frank, goed voor 2.750.000 euro. Hij herstelde maar langzaam, zijn revalidatie liep moeizaam, veel werkklust legde hij niet aan de dag, hij bleef sukkelen (en klagen). ‘Ge hebt mij een gehandicapte verkocht, *nen invalide*’, zei Roger Vanden Stock toen ik een jaar later zelf bij Anderlecht terechtkwam. Maar ik wist wat Jestrović kon

en ik liet hem keihard werken, hij werd een geweldige spits, maakte grote sier en werd zelfs topscorer.

Nenad Jestrović was heel trots, een Serviër in hart en nieren, hij wilde respect en vond al snel dat hij er daar te weinig van kreeg. Hij liet dat voortdurend blijken.

Nenad was een speler met een gebruiksaanwijzing, en ik dacht dat ik ze kende.

Maar een jaar later liet hij me vallen.

De selectie werd daardoor toch wat onrustig, de pers koos de kant van de spelers.

Ik nam toen een besluit dat het einde inluidde van mijn trainerschap bij de landskampioen. Ik stelde me kwetsbaar op, door een praatsessie te organiseren, achter gesloten deuren. Ik had alle spelers bij mekaar geroepen, ik had ook manager Herman Van Holsbeeck uitgenodigd.

‘Alle deuren zijn dicht’, zei ik.

‘Wat hier gezegd wordt, blijft binnen.’

‘Zeg het maar.’

Ik was ervan overtuigd dat een goed, hard gesprek ging helpen om voor een nieuw elan te zorgen. Ik dacht dat achteraf alle hoofden zouden vrij gemaakt zijn, dat we er toch weer met frisse moed tegenaan konden. Iedereen had kunnen zeggen wat er te zeggen viel, en het was binnenskamers gebeurd.

Maar ’s anderendaags stond alles, punt voor punt, in de krant. Het leek wel de dagorde van een vergadering, alsof de notulen waren uitgeschreven. Een speler was gaan klikken. Ik heb altijd vermoed wie die speler was. Maar ik ga hier geen naam noemen, ik ben er immers niet honderd procent zeker van. En dan wil ik niemand voor schut zetten.

Net voor kerst wonnen we van Club Brugge, met 2-1. Ik had met de hand over het hart gestreken, ik had Jestrović – na een polsbleesure die tien weken aangesleept had en zijn eerste speelminuten bij de reserves – van de bank gehaald en hem laten invallen. Hij scoorde. We konden verder, dacht ik. Maar het haantje in Nenad Jestrović haalde het op de redelijkheid (toen Franky Vercauteren het van me overnam, werd ook hij geflikt door de wispelturigheid van de aanvaller). Het was kapot, op de winterse stage was het tijdens een training uit de hand gelopen, mijn einde bij Anderlecht was nabij, het vertrek was ingezet.

Op 14 februari 2005 werd ik voor het eerst in mijn carrière ontslagen.

Dat deed me enorm veel pijn.

Ik had het gevoel dat de club me had laten doodbloeden.

De spelers die me weg wilden, konden hun gang gaan. Er kwam ook geen persconferentie waarin de toedracht van mijn ontslag gekaderd werd, ik kreeg vanuit het bestuur geen steun in deze moeilijke momenten. Dat was anders bij mijn opvolgers: Franky Vercauteren en Ariël Jacobs werden wél openlijk en officieel bijgestaan toen ze het lastig hadden. Ik kreeg hetzelfde gevoel als bij mijn afscheid destijds als

speler: het was een wrang gevoel. Waarom gebeurde dat? Dat is altijd blijven knagen, dat heeft sporen nagelaten. Het is nooit meer goed gekomen tussen Anderlecht en mij. Jammer.

In ieder geval: het derde jaar is bij Anderlecht hoe dan ook het moeilijkste. De druk is er hoog, de ego's en de vedetten in de kleedkamer nemen het over van de principes van de trainer. Er was de – gekende, maar gevreesde – afronding van een cyclus: in het eerste jaar kuiste ik de selectie op, dan werd ik – in het tweede jaar – kampioen en dan kwam het derde jaar: de afbrokkeling, het afscheid (in mineur).

Na Valentijnsdag 2005 hoorde ik drie maanden, vier maanden niets.

Dan kwam er een telefoon van Racing Genk.

Ik werd trainer bij een goed georganiseerde, heel professionele club met een uitstekende infrastructuur. De tocht van Jabbeke, bij Brugge, naar Genk legde ik natuurlijk niet elke dag af. Ik had een appartement in Limburg, na de match op zaterdag en de uitlooptraining op zondagmorgen keerde ik naar huis terug, Sonja kwam vaak bij me langs, op donderdag en vrijdag. We konden ons dat permitteren: Kaat en Elke waren het huis uit, Dennis kon op eigen benen staan.

Genk werd vijfde in mijn eerste jaar.

Tijdens het tweede jaar, in het seizoen 2006-2007, hadden we kampioen kunnen worden. We werden in ieder geval herfstkampioen en bleven lang op kop, maar de laatste vijf matches van het seizoen kregen we het lastiger en lastiger. De kern die ik ter beschikking had, was te klein, ik kon op het

gepaste moment te weinig spelers laten rusten, het bobijntje was af. We wonnen op 22 april 2007 nog op Club Brugge, een week later haalden we het moeizaam tegen Moeskroen, maar nog een week later – op de voorlaatste speeldag, 12 mei – verloren we opnieuw, het was de allesbeslissende wedstrijd tegen Charleroi. Het werd 0-2, op hetzelfde ogenblik won Anderlecht van FC Brussels met 6-1. De kloof tussen Anderlecht en Genk was vijf punten, onoverbrugbaar dus. Dat we de laatste match van het seizoen ook nog verloren op FC Brussels deed er niet meer toe, we werden tweede. Was dit een mislukt seizoen? Neen, natuurlijk niet. Het gaf alleen een onbevredigd gevoel, omdat we er zo dicht bij waren én omdat de oorzaak – de kleine kern – voor de hand lag. Ik werd – alweer – Trainer van het Jaar.

In mijn derde Genkse jaar borrelde een dynamiek op die ik tot dan toe nog niet had meegemaakt: in de (grotendeels) vernieuwde selectie ontstond een eigenaardige, verwarrende opsplitsing tussen Frans- en Nederlandstalige spelers. Thomas Chatelle – tweetalig – was de verbindende factor, de lijm tussen de twee groepen. Maar toen hij eind 2007 naar Anderlecht verhuisde, verdween die stabiele factor. En met Mohamed Dahmane was er een vervelende stoorzender in de groep terechtgekomen. Ik ontken niet dat Dahmane, een Franse Algerijn, een goede voetballer was, hij had zijn strepen verdiend in een bevredigend seizoen bij Bergen, en had nu een stap hogerop willen zetten bij Genk. Maar hij was – als mens – onmogelijk. Hij manipuleerde, en gaf uitleg over alles en nog wat, babbelde een eind weg en deed achterbaks. Hij speelde het klaar om tijdens de winterstage een stemming

Hugo Broos als speler bij het sterke Anderlecht onder trainer Ivic begin jaren tachtig.
 Boven v.l.n.r. Goossens, Petursson, Broos, Olsen, De Greef, Geurts, Peruzovic, Munaron. Midden v.l.n.r. Lippens, De Grootte, Coeck, Ivic, Brylle, Cluytens, Beeckman.
 Onder v.l.n.r. Frimann, Lozano, Vercauteren, Hofkens en Renquin.

De eerste interland van Hugo Broos in Leipzig tegen de DDR, 13 maart 1974.
 Met de Witte Duivels tegen Nederland op de Bosuil in 1977: boven Van Gool, Bastijns, Volders, Broos, René Verheyen en Piot; onder Swat Van der Elst, Courant, Cools, Coeck en Wellens.

Broos speelde 24 keer voor de Rode Duivels. Boven verkeert hij op de nationale training in het gezelschap van de betreurde Swat Van der Elst en van Eric Gerets. Onder in actie tegen Oranje, met René Vandereycken als toeschouwer.

Broos als speler bij Club Brugge: geen franje, maar wel een betrouwbare en gedisciplineerde voorstopper waar je altijd kon op rekenen.